

Sygn. akt *XVII AmC 5624/13*

POSTANOWIENIE

Dnia 11 sierpnia 2014r.

Sąd Okręgowy w Warszawie - Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący: **SSO Anna Iwaszko**

po rozpoznaniu w dniu 11 sierpnia 2014 r. w Warszawie, na posiedzeniu niejawnym sprawy

z powództwa **M. T. , B. T.**

przeciwko **Towarzystwo (...) S.A. we W.**

o uznanie postanowień wzorca umowy za niedozwolone

postanawia:

1. odrzucić pozew;
2. przejąć na rachunek Skarbu Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie kwotę 600 zł (sześćset złotych) tytułem opłaty od pozwu, od uiszczenia której powód był zwolniony;
3. zasądzić od powoda na rzecz pozwanego kwotę 77 zł (siedemdziesiąt siedem złotych), tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Anna Iwaszko

UZASADNIENIE

W sprawie z powództwa M. T., B. T. z dnia 12 kwietnia 2013 r. przeciwko Towarzystwo (...) S.A. domagano się uznania za niedozwolone i zakazania wykorzystywania w obrocie z konsumentami postanowienia wzorca umowy o treści:

"Opłata likwidacyjna Rok Odpowiedzialności Wysokość opłaty likwidacyjnej

(pobierana od Wartości

Rachunku)

1 80%

2 80%

3 80%

4 70%

5 60%

6 50%

7 40%

8 30%

9 25%

10 20%

11 15%

12 10%

13 5%

14 5%

15 5%".

Sąd zważył, co następuje:

Pozew podlegał odrzuceniu.

Sąd tutejszy podziela stanowisko wyrażone w uzasadnieniu postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 19 marca 2014 roku (sygn. akt I CSK 20/14), który rozważając problematykę rozszerzonej prawomocności stwierdził, iż wpisanie do rejestru klauzul niedozwolonych postanowienia o treści tożsamej z zapisem będącym przedmiotem postępowania w niniejszej sprawie stanowi wystarczającą przesłankę do odrzucenia pozwu w trybie art. 199 § 1 pkt 2 kpc w zw. z art. 479[43] kpc. W świetle brzmienia tego przepisu wyrok prawomocny uznający postanowienie wzorca umowy za niedozwolone i zakazujący stosowania go ma skutek wobec osób trzecich od chwili wpisania postanowienia do rejestru, o którym mowa w art. 479[45] § 2 kpc.

Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem Sądu Najwyższego rozszerzoną prawomocność materialną wyroku uwzględniającego powództwo należy bowiem rozpatrywać nie tylko w kontekście mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, ale także powagi rzeczy osądzonej w rozumieniu art. 366 kpc. Powaga rzeczy osądzonej wyroku uznającego postanowienie wzorca umowy za niedozwolone wyłącza - od chwili wpisania tego postanowienia do rejestru ponowne wytoczenie powództwa w tym przedmiocie, także przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której wydano wyrok. Tożsamość stron procesowych, stanowiąca warunek istnienia rei iudicatae zachodzi zarówno, gdy w obu sprawach uczestniczą te same strony, jak i gdy zamiast strony wcześniejszego procesu występuje jej następca prawny, bądź inna osoba objęta rozszerzoną prawomocnością.

Ponadto Sąd Najwyższy w przytoczonym postanowieniu doprecyzował, że okoliczność uznania prawomocnego wyroku uwzględniającego powództwo za skuteczny także wobec osób trzecich, nie nadaje postanowieniu wpisanemu następnie do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK charakteru normy generalnej i abstrakcyjnej. Zdaniem Sądu Najwyższego oczywistym jest, że taka interpretacja godziłaby wprost w normy konstytucyjne regulujące kompetencje do stanowienia przepisów prawa. Sąd Najwyższy zauważył natomiast, że "W rozważanym wypadku nie mamy jednak do czynienia z prawotwórczą działalnością sądu, lecz z klasycznym stosowaniem prawa. Natomiast z woli samego ustawodawcy prawomocny wyrok stwierdzający uznanie za niedozwolone postanowienia wzorca umowy ma, po wpisaniu go do właściwego rejestru, skutek wobec osób trzecich". W konkluzji stwierdzono, iż rozszerzona prawomocność wyroku uwzględniającego powództwo w niniejszym postępowaniu uzasadnia odrzucenie pozwu, który został wniesiony przeciwko innemu pozwanemu, o ile przedmiotem sporu są postanowienia tożsame z wpisanymi do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK.

Postanowienia wzorca umowy o treści podobnej do brzmienia zapisu, będącego przedmiotem niniejszego postępowania zostały już wielokrotnie wpisane do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK. W szczególności w rejestrze pod pozycją 3834 w dniu 16 października 2012 r. dokonano wpisu uznanego za niedozwolone wyrokiem tutejszego Sądu postanowienia wzorca umowy o treści: "Opłata likwidacyjna jest pobierana w wysokości wskazanej w tabeli poniższej:

Rok Polisowy, w którym jest pobierana opłata Wysokość opłaty likwidacyjnej

likwidacyjna od środków wypłacanych stanowiąca procent środków

z Subkonta Składek Regularnych wypłacanych z Subkonta Składek

Regularnych

1 99%

2 99%

3 80%

4 70%

5 60%

6 50%

7 40%

8 30%

9 20%

10 10%".

Klauzula objęta powództwem jest znaczeniowo tożsama z powyższą klauzulą, w szczególności podobnie jak ta kształtuje wysokość opłaty likwidacyjnej w sposób rażąco wygórowany prowadząc do pozbawienia konsumenta możliwości odzyskania wpłaconych przez niego składek niemalże w całości. Zdaniem Sądu powyższe skutkuje niedopuszczalnością prowadzenia procesu w sprawie niniejszej.

Za przyjęciem takiego rozwiązania przemawiają nie tylko argumenty jurystyczne, lecz także względy celowościowe i funkcjonalne, w szczególności zbędność prowadzenia kilku postępowań, wśród których każde kończyłoby się identycznym rozstrzygnięciem merytorycznym.

Ponadto w ocenie Sądu, powielanie publikacji tych samych norm w rejestrze Prezesa UOKiK, przy braku możliwości rewidowania jego dotychczasowej treści pozbawia tenże rejestr w znacznym zakresie waloru użytecznego instrumentu dostarczającego wiedzy o nieuczciwych praktykach rynkowych w odniesieniu do stosowania przez przedsiębiorców w obrocie z konsumentami niedozwolonych postanowień umownych po myśli art. 385[1] kc.

W konsekwencji za niedopuszczalne uznać należy ponowne wytaczanie powództwa obejmującego identyczne żądanie przez osobę nie biorącą udziału w sprawie, w której zapadł wyrok, zwłaszcza że korzystanie przez przedsiębiorcę z klauzul uznanych za abuzywne i wpisanych do rejestru prowadzonego przez Prezesa UOKiK umożliwia wszczęcie postępowania regulowanego przepisami art. 24 ust. 1 i 2 pkt 1 oraz art. 26 i art. 27 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U.2007.50.331 ze zm.) zmierzającego do przymuszenia przedsiębiorcy do stosowania uczciwych praktyk rynkowych. W ten sposób dochodzi do osiągnięcia celu niniejszego postępowania jakim jest ochrona interesu publicznego realizowana poprzez wyeliminowanie z obrotu postanowień naruszających interesy konsumentów, natomiast jedynie w sytuacji, gdy zapis nie znajduje się w rejestrze prowadzonym przez Prezesa UOKiK, orzekanie o niedozwolonym charakterze postanowienia wzorca umowy byłoby konieczne.

Wobec powyższego Sąd na mocy art. 199 § 1 pkt 2 kpc z związku z art. 479[43] kpc orzekł jak w sentencji postanowienia.

Ponieważ powód w sprawie jest zwolniony od kosztów sądowych (art. 96 ust. 1 pkt 3 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych), nie obciążono go opłatą od pozwu.

Przyznane stronie koszty stanowią wynagrodzenie pełnomocnika procesowego w wysokości 60 zł - ustalone na podstawie § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu oraz koszt opłaty skarbowej za złożenie dokumentu stwierdzającego pełnomocnictwo w kwocie 17 zł.

SSO Anna Iwazsko

ZARZĄDZENIE

(...)

SSO Anna Iwazsko